

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΒΛΑΣΙΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ὑπὸ τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ.

Τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν

ΝΙΚΟΛ. Π. ΠΟΡΚΑ καὶ ΚΩΝΣΤ. ΚΙΑΝΕΚΟΥ

Τῶν πρωτοτύπων τῆς ποιήσεως ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ ἱεροῦ
Βλασίου ἐν τῷ ἐν Κύμῃ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

1893.

Ἀκολουθία ἐορτάσιμος τοῦ ἁγίου
Ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἐπισκόπου Σεβαστείας
τοῦ θαυματουργοῦ, οὗ ἡ μνήμη ὑπάσχει εἰς τὰς
ἑνδεκα τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, συλλεχθεῖσα ἐκ
τοῦ ἁγίου Ὅρους Ἀθῶ παρὰ διαφόρων ποιητῶν.
Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1892 Μαΐου πρώτη.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ· ψάλλομεν προσόμοια

Ἦχος α. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς·

Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν τρανῶς, κηρύττων ὦ Βλάσιε ὡς Ἱεράρχης θεόληπτος, ταύτην κεκλήρωσαι, εὐκλεῶς ἀθλήσας, διὰ πόθον ἔνθεον, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς κτίσεως ὃν νῦν ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εδείχθης ὦ Βλάσιε τερπνόν, δοχεῖον τοῦ πνεύματος, δι' ἀρετῆς ὅθεν κρίμασι, ὅλος ἡγλαίται τῆς Ἱερωσύνης, ταύτην δὲ ἐπέχρωσας, στολὴν τοῦ μαρτυρίου ἐν αἵματι διό ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Νομίμως κυρίῳ λειτουργῶν, καὶ τοὺς νόμους Βλάσιε, αὐτοῦ διδάσκων ὡς ἔννομος, νομίμως ἡβλήσας, καὶ διπλοὺς στεφάνους, ἐννόμως ἀπειλήσας, νομίμως ἐκτελέσας ἀμρότερα· διό ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Εκ τῆς νοητῆς ἀμπέλου Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, βλαστὸς ὠραιότατος βλαστήσας Ἱερώτατε Βλάσιε· ἀθανασίας βότρυας τῇ πίστει ἐξήνθησας· καὶ ὡς οἶνον ἀνδροσίας ἐν καιρῷ τοῦ μαρτυρίου τὸ αἷμα σου, ἐξέχεας· δι' οὗ καὶ κατήρρινας πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν ἣτις ἐπαξίως, γεραίρει τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτὸς Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος

Ἡ ἀληθινή.

Ἀπόστιχα Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ ἑρραθα.

Υμνοῖς σου τὴν σεπτὴν, καὶ λαμπροφάρον μνήμην τελούντες Ἱεράρχα, ὦ Βλάσιε Θεόφρων, διό ἡμᾶς νῦν φύλαττε.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ωθαύματος φοικτοῦ, ὃ τεραστίου ξένου, εἰκόνες γάρ Ἀγίων,
ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παραδόξα.

Θαυμαστός ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ εὐσεβῶν χορεῖται, ἀσπάσασθε
προθύμως τοῦ θεοῦ νῦν Βλασίου, εἰκόνα τὴν σεβάσιμον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίῳ.

Πάγχρυσε κιθωτὲ, καὶ μανναδόχε στάμνε, Μαρία Θεοτόκε,
τὸν σὸν υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον λόγον

Τῶν θαυμάτων ἀκτίσι καταλαμπόμενος, καὶ αἱμάτων τοῖς
ρεῖθροισι ἐπισταζόμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν
ἐορτάζοντας, ἐλευθέρωσον παθῶν καὶ κινδύνων χαλεπῶν ὃ
Βλάσιε Ἱεράρχα, αἰεὶ καὶ δυσώπει Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Χαῖρε πόλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος,

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους ἐξ.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Εν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, ὅσιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξη,
ὥσπερ φοῖνιξ δικαίως ἐξήνησας παμμάκαρ καρπούς θεϊ-
κοῦς, μαρτυρίου προσάγων θεῷ, τὴν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν
ἐμφανῶς, καὶ ἀνθρώπων τὴν εἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικούς
πάγωνας, ὑπομείνας γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων στέφος
λαδῶν, ἐν ἑκατέροις νοσμούμενος, δικαιοσύνη καὶ πόνοις
ἀθλητικοῖς, διόπρεσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοὺς εὐλαβῶς προσκυνοῦντας, καὶ εὐφημοῦντας πιστῶς, τὴν
σὴν σεπτὴν εἰκόνα, Ἱεράρχα Κυρίου φύλαττε καὶ σκέπε,

ἐν βίῳ αἰεὶ, ἀπειράστους κακώσεως, ἵνα κηρύττωσιν ἅπαντες
νῦν τρανῶς τὰ σὰ μέγιστα θαυμάσια.

Ἔτερα προσόμεια ἤχος δ'. ἔδωκας σημείωσιν.

Κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα σου, παμ-
μακάριστε Βλάσιε· φοῖνιξας εἰσέδραμες, εἰς τὰ τῶν ἁ-
γίων, ἅγια ἁγίως, ἐνθα εἰσέδου Ἰησοῦς, πρόδρομος πάντων,
ὁδοποιῶν ἡμῖν, τὴν τρίβον τὴν σωτήριον, καὶ νῦν θυσίαν αἰ-
νέσεως, ἀναφέρεις δεόμενος ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Οβίος κατάλληλος τῇ σῇ ἀξίᾳ αἰοῖδιμε, προφανῶς ἀναδέ-
δεικται, ταύτῃ γὰρ συνέμιξας, ἀρμόδιον λόγον καὶ αὐθις
τῷ λόγῳ πρεποδεστάτην τελευτὴν, τῇ τελευτῇ δὲ στέφος
ἀμάραντον, ἀξίως ἀναδέδῃσαι, μεθ' ἧς εἰσῆλθες τερπόμενος,
εἰς τὰ ἄνω βασίλεια Ἱερώτατε Βλάσιε.

Υπέρτερον ἔσχηκας, τὸν νοῦν γηίνων συγχύσεων, διὰ τοῦτο
ὡς ἄγγελος θεῷ ἐλειτούργησας· ὡς δὲ πάλιν ἄλλου πά-
σχοντος Θεόφρων τὰ τῶν βασάνων ἀλγεινὰ, γενναιοφρόνως ἔ-
φερες Βλάσιε· δι' ὧν πρὸς τὴν ἀνώδυνον ζωὴν μετέστης γη-
θόμενος· σὺν ἀγγέλων στρατεύμασιν, ἀνυμνῶν τὸν φιλάν-
θρωπον.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Ως ὑπήκοος Χριστῷ, μέχρι θανάτου γενόμενος αἰοῖδιμε
Βλάσιε· τοὺς ἀτιμιάστους θήρας, ὑπείκοντάς σοι ἔσχες, ὡς
ὁ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παρακοῆς, ὡς μιμητὴς δὲ τῶν ἀ-
ποστόλων, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων ὡς ἐκεῖνοι ἐπλούτησας
ὡς ἱεράρχης δὲ καὶ ποιμὴν, ἐνθεν μὲν τὸν λαὸν κυρίου, ἐν
τῇ πίστει ἐστήριξες, ἐκεῖθεν δὲ τοὺς μάρτυρας Χοιστοῦ, πρὸς
τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων ὑπέιληφες· καὶ ἀσθένειαν γυναικῶν
καὶ παίδων, πρὸς τὸ μαρτύριον ἐνεύρωσας· ὡς δὲ τύπος Χρι-
στονύμου λαοῦ, τέθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ,
ὁμολογίας· ὅθεν ὡς διδάξας καὶ ποιήσας, μεγίστην παρρη-
σίαν κεκτημένος πρὸς αὐτὸν, αἰτῆται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ἤχος ὁ αὐτός.

Ο βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν υἱὸς διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν, διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἀνθρωπὸν ἀληθῶς κηρήττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε μῆτερ ἀνύμφευτε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσόδος καὶ τό προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἀνεγνώσματα. Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὖρε σοφίαν καὶ ὕλην ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ, οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶν πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον εὖ καὶ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὧτέκνα σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοὶ μοι ἐξοδοὶ ζωῆς αἰωνίου, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοῖς ἄνακτοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖρ ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολι-

όν, οὐδὲ σπαραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Στόμα δικαίου ἀποστάζει, σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖρ ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ εἰς εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετοῦν των προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανόντος δὲ δικαίου ἔλιπε μετὰμελλον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπιχάρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀτίμω δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ἔλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ἔλλυται. Δίκαιος ἐκ θύρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής, ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατόρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος εἰς φθάση τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἐσται· Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· Πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς

ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἔπληρωσε χρόνους μακροὺς. ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν αὐτοῦ Ἦχος α΄.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἀσματικὴν χορείαν ἐπι-
κροτήσωμεν· καὶ τὸν Ἱερομάρτυρα Βλάσιον, ἐν ὕμνοις-
καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, οὗτος γὰρ ὡς ἑωσφόρος τῇ ἐκ
κλησίᾳ Χριστοῦ ἐξέλαμψε σήμερον, καὶ τὰς τῶν πιστῶν δι-
ανοίας κατα φωτίζει τοῖς θαύμασιν· καὶ πρεσβεύει ἀδια-
λείπτως ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν θεί-
αν αὐτοῦ καὶ σεβάσμιον πανύγηριν.

Ἦχος β΄.

Χρίσμα ἅγιον παρὰ Χριστοῦ ἀμφιεσθεὶς, Ἱερομάρτυς Βλά-
σιε, ἐνθεοῖς ἀρεταῖς καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς κατεποίκιλ-
λας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ μαρτύρων ἀγαλλόμενος, ἐ-
ποπτεύεις τοὺς τὴν πανένδοξον μνήμην ἐορτάζοντας, καὶ
χαρμονικῶς ἐπιτελοῦντας· ὑπὲρ ὧν μὴ ἐλλίπης δυσωπεῖν
τὸν σωτῆρα, ρυσθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν Ἱερομάρτυς
Βλάσιε.

Ἦχος γ΄.

Ελυσας ἀθείας τὴν ρύμην, Ἱερομάρτυς Βλάσιε, ἐν τῇ
σταδίῳ τοῦ μαρτυρίου γενναίως ἀγωνιζόμενος, διὸ καὶ
σεπτὰ γυναῖκα, πρὸς δρόμον τοῦ μαρτυρίου, ἐπήλειψας· μεθ'
ὧν νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῷ τοῦ Χριστοῦ θρόνῳ παριστάμενος,
πρέσβευε ἐκτενῶς ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, τὴν ἱεράν σου καὶ
θείαν μνήμην, Ἱεράρχα αἰοῖδιμε.

Ἦχος δ΄.

Εὐλαβείᾳ καὶ πόθῳ πρὸς σὲ φερόμενοι, τὸ σύστημα τῶν πι-
στῶν, εἰκόνα ἁγίαν ἀνιστορήσαντες εἰς δόξαν σὴν καὶ

αἰνεσὶν ἔθηκαν· οἱ καὶ νῦν λαμπρῶς ἐορτάζοντας, αἰτοῦν-
ται λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ δεινῶν περι-
στάσεων, οὓς περιφρούρησον ἀσινεῖς καὶ ἀτρώτους, καὶ ταῖς
πρὸς θεόν σου θερμαῖς δεήσεσιν Ἱερομάρτυς Βλάσιε.

Δόξα Ἦχος δ΄.

Ως καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ
ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναῖκας φι-
λοθέους ὑπήλειψας πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικοὺς, τὸ ἀσθενὲς τῆς
φύσεως αὐτῶν ρωγνύων ἐν Χριστῷ μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς
ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον φαιδρῶς συ-
ναγάλλει, διπλῶ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καὶ
ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίαν Ἦχος δ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογη-
μένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἀπόστιχα τοῦ αὐτοῦ Ἦχος πλ α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐναθλήσας σπερρῶς, Ἱερομάρτυς ἀθλοφόρε νῦν
Βλάσιε, ἐν πόνοις τοῦ μαρτυρίου, ὁ καταργήσας ἐχθροῦ
τὴν σκοτώδη πλάνην καὶ ἀσέβειαν· Χριστοῦ γὰρ τὴν ἁμα-
χον, ὀπλισάμενος δύναιμι, Ἀγρικολάου, ἀπειλὰς τε καὶ
μάστιγας, ἐμυκτήρισας, καὶ οὐδολως κατέπτηξας· ἔθεν καὶ
ἀγαλλόμενος, ἐβόας πανένδοξε, οὐδὲν Χριστοῦ μὲ χωρί-
σει οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ θάνατος· διὸ καὶ ἡγοῦμαι, τοὺς ξε-
σμούς καὶ τὰς στρεβλώσεις, ὥσπερ ἐντρύφημα.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος

ἡ ἐν τῇ λιβάδι πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῆς σεβαστείας φρουρὸς, καὶ ἐκκλησίας μέγα ὄντως
προπύργιον, ὦ Βλάσιε Ἱεράρχα, ὁ κατ' ἐχθρῶν αἰχμητὴς
τῆς εἰδωλαπάτης ὄντως πέλεκυς· πιστῶν ἡ ἀντίληψις, ἀ-
σθενῶν θεῖον φάρμακον, καὶ ὀλιβομένων, συμπαθὲς παραμύ-

Θεόν· ὁ δέξυτατος βοήθους τοῖς καλοῦσι σε, προύρησον οὖν πανένδοξε ἡμᾶς αἰτουμένους σε, ὡς δραστηκὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν σωτήρα κτησάμενος, ἐχθρῶν καταπαύων, τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἐφόδους τῇ προστασίᾳ σου.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Δεῦτε φιλομαρτύρων χοροί, καὶ ὀρθοδόξων τὰ συστήματα ἅπαντα, ἐν ὕμνοις καὶ ἐγκωμίοις, τὴν παμπραγὴ ἐορτὴν τοῦ νῦν Βλασίου, εὐφημήσωμεν· ἰδοὺ γάρ ἐξέλαμψεν ἐν τοῖς πέρασιν σήμερον τὰς διανοίας τῶν πιστῶν κατευφραίνουσα, θείοις θαύμασι· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· πρόσφθασον ἤδη Ἅγιε, καὶ πάντα ἐξάρπασον, ἐκ πολυτρόπων κινδύνων, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐκ πίστεως, τὴν θεῖαν σου μνήμην, συμφορῶν καὶ νοσημάτων ἀπολυτρούμενος.

Δόξα ἡχος πλ. β΄,

Ιεραρχῶν τὴν καλλονὴν, καὶ ἀθλοφύρων κλέος μαρτύρων τὴν ἀνδρείαν, καὶ τῶν πιστῶν σε προστάτην μέγιστον, Ἱερομάρτυς Βλάσιε γινώσκοντες, χρεωστικῶς εὐφημοῦμεν σε λέγοντες· Χαίροις ὁ Χριστὸν ἀγαπήσας, καὶ τῶν τυράννων φόβητρα μυκτηρίσας ὡς παίγνια· Χαίροις ὁ ποικίλοις βασάνοις, αἰκίζομένου τοῦ σώματος μὴ φεισάμενος ὡς ἄλλοτρίου· διὸ παμμάκαρ βοῶμεν σοι, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἀδιαλείπτως πρόστηθι, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβάσιμον καὶ πανένδοξον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Οποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου πάνταγενε, Χριστὸς ὁ κύριος ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδάμ· ἤλευθέρωσέ με, διὸ σοι πάνταγενε ὡς τοῦ Θεοῦ μητρί· τε καὶ παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ ἀγγέλου· χαῖρε δέσποινα προστασία καὶ σκέπη καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον λόγον

Τῶν θαυμάτων ἀκτίσι καταλαμπόμενος, καὶ αἱμάτων τοῖς ρείθοις ἐπισταζόμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἐορτάζοντας, ἐλευθέρωσον παθῶν καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ὦ Βλάσιε Ἱεράρχα· καὶ αἰεὶ δυσώπει Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλη κυρίου, ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σε, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, προσθεύουσα μὴ ἐλλίπης ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Καὶ ἀπόλυσις τοῦ ἑσπερινοῦ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, Κάθισμα Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Εξέπληξας σοφῇ, τοῦ τυράννου τὸ θράσος, λαβὼν παρὰ Θεοῦ, σθένος Ἱερομάρτυς, γενναίως δὲ ἐνήθλησας, ὡς ἀδάμας στερρότατος, χάριν λαβὼν τῶν θαυμάτων, Θεῖε Βλάσιε, ἦν νῦν δώρησαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν θεῖαν σου ἀθλήσιν.

Δόξα τὸ αὐτὸ Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Κυβέρνησον ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτεῖρον αὐτήν, ὑπὸ πλῆθους πταισμάτων, θυβὺς ὀλισθέουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε, καὶ ἐν ὧρα με τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Κάθισμα β΄. Ἦχος Γ΄. Τὴν ὀρχιότητα·

Τὴν καρτερότητα τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ γενναϊότητα τῆς σῆς ἀθλήσεως ἀνευφημοῦντες νῦν ἡμεῖς βοῶμεν σοι γῆ-
θοσύνως· σκέπασον καὶ προύρησον ἐκ παντοίων κακώσεων,

καὶ ἐκ περιστάσεων, πάσης βλάβης καὶ θλίψεως, τοὺς ἐκ πέθου ὑμνοῦντας θεόφρων, τὴν σὴν πανένδοξον ἄθλησιν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει δέσποινα Θεο-
χαρίτωτε τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν δυντὼς μυστή-
ριον, τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα πε-
ριθήμενον ἐξ ἀγράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε ἀγνή ὡς
υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κάθισμα γ'. Ἦχος Δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ανατέταλκεν ἰδοὺ, ἡμέρα πλήρης χαρμονῆς, καὶ εὐφροσύ-
νης ἑορτῇ, ἡμνήμη τοῦ πανευκλεοῦς ἱερομάτυρος θεο-
ου Βλασίου δεῦτε οὖν λαμπρῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ πανευ-
λαβῶς ἐκδοήσωμεν, διηνεκῶς ἰκέτευε πικυμάκαρ, ἀμαρτημά-
των συγχώρησιν, δοθῆναι πᾶσι τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν θεῖαν σου
ἄθλησιν,

Δόξα τὸ αὐτό Καὶ νῦν Θεοτοκίον Ὅμοιον

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν καὶ ἐλάβανεν
εἰς νοῦν τὸν ἐπὶ τόκον υἱόν, ἐν τῇ ἀσπύρῃ συλλήψαι σου
θεοτόκε θάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλα-
στήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳ σου, καὶ φύλαξ, τότε
Ἰερεῦσιν ἐκράγαζεν. Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν
μένει παρθένος.

Τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Ἐκ νεότητός μου.

Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν

Εὐαγγέλιον ζητεῖ εἰς Ἱεράρχην.

Ὁ περτηκοστός ψαλμός. Καὶ μετ' αὐτόν.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου

Ἐλεήσον με ὁ Θεὸς Ἦχος πλ. β'.

Εκ τῆς νεότης ἀμπέλου Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν, βλαστός
ὠραιότατος βλαστήσας ἱερώτατε Βλάσιε· ἀθανασίας βό-
τρυας τῇ πίστει ἐξήνθησας, καὶ ὡς οἶνον ἀμβροσίας ἐν καιρῷ

τοῦ μαρτυρίου, τὸ αἷμα σου ἐξέχεας δι' οὗ καὶ κατήφρνας
πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις ἐπαξίως, γειραίρει τὴν μνήμην
σου.

Οἱ κατόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰς ἐξ καὶ τοῦ ἀγίου εἰς ὁκτώ

Τῆς Θεοτόκου ἦχος πλ. δ'. Ἀρματῆλάτην Φαρῶ.

Υμνολογίαις ἱεραῖς ὑμνήσωμεν, τὴν πολυύμνητον, τὴν τὸν
θεὸν λόγον ὑπὲρ λόγον τέχασαν, τὸν μόνον ὑπερύμνητον,
ὃν ὑμεῖς πᾶσα φύσις, ὃν οὐρανῶν τὰ στρατεύματα θείαις ὑ-
μνωδαῖς γεραίρουσιν.

Τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας τέμενος, τὸν τῆς ἀγνείας ναδόν,
τὸν ἱερὸν δόμον, τὸν εὐώδη θάλαμον, τὸ φωταυγὲς ἀνά-
κτορον, τῶν χαρίτων τὸν οἶκον, τοῦ Ἰησοῦ τοῦ παλατίου, τὴν
εὐλογημένην ὑμνήσωμεν.

Ο τοὺς δικαίους ἀγαπῶν φιλόνητο, καὶ συμπαθῶς ἐλεῶν,
ἀμαρτωλοὺς πάντα, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, ἀμαρτωλὸν
ὑπάρχοντα, καὶ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, πολλὰ σὲ παραπικραίνον-
τα, οἵκτειρον ἐλέησον σῶσον με.

Ο κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς θεὸς ἡμῶν, σὲ λογικὸν οὐρανόν,
ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλον, κόρη κατεσκεύασε, τῶν οὐρανῶν ἀ-
νώτερον, καὶ λαθὼν οὐρανίους, δυνάμεις ἐν σοὶ κατέκχησεν,
ὃ ἐν οὐρανοῖς μὴ χωρούμενος.

Τοῦ ἀγίου ἦχος ὁ αὐτός. Εἰρμὸς ἄλλος ἄσμα ἀναπέμφωμεν

Υμνοῖς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, καὶ ἱερὰν σου ἄθλησιν
ἀνευφημοῦντες πιστῶς, Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, τὸν νοῦν
μου καταύγασον, αἰγλή φαεινοτάτη, παρρησίαν ἔχων πρὸς
τὸν κτίστην.

Μίαν χαρακτῆρσιν ἐν τρισὶν ὁμολογῶν θεότητα πολυθείας
ἀγλὺν, ἀπήλασας καὶ ὀρθρος, αὐγάζων εὐσέβειαν ὠφθης
Ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατούμενοις.

Νύκτα ἀθείας ἀστραπαῖς, τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἀπο-
νείωσας φωστήρ κοσμούμενος ἐδείχθης θαυμάτων, λαμπρό-

τησι, φέγγει τε τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον

Ο λην σε καθαρὰν εὐρηκὼς, ὁ καθαρὸς ἐσκήνωσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου, ἀγνήπαρθενομήτωρ, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, δίχῃα τῆς ἀμαρτίας, ἵνα πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

Καταβασία Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

ᾠδὴ Γ'. Ὁ στερρώσας κατ' ἀρχάς· τῆς Θεοτόκου.

Ο πρὸ νεκρώσεως νεκρὸς, ὁ πρὸ τοφῆς τεθαμμένος, ὁ πρὸ μνήματος ἐν μνήματι μένων τῆς λιθώδους καὶ σκληρᾶς ἀναλγησίας δέσποινα, τὴν τῆς ζωῆς μητέρα, σὲ ἱκετεύω ζωῶσαι με.

Καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ, ἡ ἐκλεκτὴ πρὸ αἰώνων, ἡ καλὴ, ἐν γυναικὶ καὶ ὥραια ἡ παρθένος ἐν ταυτῷ καὶ μήτηρ ἀπειρογάμος, Θεογενήτωρ κόρη ἡ σωτηρία μου σῶσον με.

Η ἀνεξάντλητος πηγὴ, ἡ ἀδαπάνητος κρήνη, ἡ ἀέννητος καὶ ἀρθιος βρύσις, τοῦ ἐλέους ὁ κρατὴρ, τῶν οἰκτιρμῶν ἡ ἄβυσσος, τὸ τῆς φιλανθρωπίας πέλαγος, Κύριε σῶσον με.

Τὸν πονηρὸν ἡ ἀγαθὴ, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ ἡ ἀκένωτος πηγὴ τοῦ ἐλέους, τὸν αἰσχροὺς τὸν ρυπαρὸν ἡ καθαρά καὶ ἁμωμος, ἐμὲ παρθένε σῶσον καὶ πάντων τούτων ἀπάλλαξον.

Τοῦ ἁγίου. Ἐστερώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ

Ο ἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, σῆς πρεσβείας τῇ δρεπάνῃ καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τῇ τὸ πρὸς τὸ θεῖον ἀνανεύσει ὀλιχωτάτῃ, βασάνων ἡνεγκας τρικυμίαν, ξομένης τῆς σαρκὸς σου, ὥσπερ πάσχοντος ἐτέρου, σὺ διακείμενος.

Ως Ἱεράρχης ὡς ἀήττητος ἀθλοφόρος, ὡς θεῖα δόξη ἡγλαϊσμένος ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Θεοτοκίον

Σ ἐ τὴν φανείσαν ὑπερέχουσαν τῶν κτισμάτων, ὡς πάντων οὖσαν ἁγιωτέραν, ἐν ἀνέσει γενεαὶ μακαρίζουσιν, ἀνθρώπων Θεομακάριστε.

Καταβασία Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ε κβλαστήσας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου Ἱερουργέ, πολλοὺς κατεφύτευσας πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον· καὶ ὡς κρὶός ποιμνίου, καλῶς ἡγισάμενος, δεσμευθεὶς ἐσφάγης, θυσία γενόμενος, τὸ δι' εὐσπλαχνίαν ὡς ἀρνίον σφαγῆντι, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτὸν πάτερ, Βλάσιε διὰ σοῦτο δοῶμεν σοι πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρσιν, δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἀδῶα τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοίον

Παναγία παρθένε μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, ἴασαι δέομαι καὶ συγγνώμην παράσχου μοι τῶν ἐμῶν πταισμάτων ἀφρόνως ὧν ἐπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύνas ὁ ἄθλιος, οἱμοὶ τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ, τῇ ὥρᾳ, ἥνικα οἱ ἄγγελοι τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν ἐκ τοῦ ἁθλίου μου σώματος· τότε δέσποινα βοήθεια μου γενοῦ καὶ προστάτης θερμότατος· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μοῦ ἰσχυὸς Κύριε, τῆς Θεοτόκου

Ισχυσε πρὶν φθόνος Θεοῦ ἐξορῆσαι με, καὶ στερῆσαι τρυφῆς παραδείσου τε, καὶ παραδοῦναι με τῇ φθορᾷ, ἀλλὰ σὺ παρθένε ἐκτὸς φθορᾶς ὠδινήσασα, Χριστόν τὸν ποιητὴν μου, ἀφθαρτίσασα πάλιν, παραδείσου πολίτην μέ ἐδειξας.

Νέκταρ ἡμῖν τῆς εὐσπλαχνίας ἐπήγασας, οἷα κρήνη ρεῖ-
θρον γλυκὺ βλύζουσα, καὶ καθαρὰ νάουσα πηγὴ, νάμα
ζωηφόρον, καὶ ὕδωρ πότιμον θρύουσα, διὸ με Θεοτόκε, τὸν
φλεγόμενον διψεῖ, τῶν ἐμπύρων παθῶν καταδρόσιον.

Ηθετικῶς τὰ πατρικά σου ἐντάλματα, καὶ τὸν πλοῦτον,
ὄν μοι ἐνεχείρησας, ἐν ἡδοναῖς δεδαπανικῶς, γέγονα τῶν
θειῶν χαρίτων πένης ὁ ἄθλιος διὸ μετανοοῦντα σὺν ἐξομολο-
γήσει, μὴ βδελύξη με εὐσπλαχνε κύριε.

Επὶ τῆς γῆς οὐδεὶς παρθένη ἀμόλυντε, ἐμολύνθη, ὡς ἐγώ
ὁ βέβηλος, καὶ κατεχράνθη ταῖς ἡδοναῖς, ἄχραντε διὸ
σοι προσπίπτω δέξαι καὶ σώσον με πρεσβεῖαις σοι πανάγχοις
ὡς Θεοῦ μήτηρ, λόγου, ὡς τὰ πάντα ραδίως ἀνύουσα.

Τοῦ ἁγίου. Εἰς ὅρους κατασπίου.

Εχων τὴν ψυχὴν ἀύλῃ φωταυγείᾳ μάρτυς καὶ ποιμὴν φαι-
δρῶς αὐγαζομένην, δικαστικῶν πρό βημάτων ἔστις ἀν-
δρείως, ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης ἱερεὺς καὶ μάρτυς στεφηφόρος, στύλος ἀκλινὴς καὶ
μῆσας εὐτεβείας, καὶ ἀληθείας ἐδραῖωμα ἐγνωρίσθης τῇ
ἐκκλησίᾳ μάρτυς Βλάσιε.

Αρνὰς λογικοὺς ἐποίμανας ὁσίως, θῦμα δὲ δεκτὸν προσήχ-
θης τῷ δεσπότῃ, ὀλικαυτούμενον ἀνθραξὶ μαρτυρίου ἱε-
ρομῦστα πανσεβάσμιε.

Ρῆσει σου σοφῶν χειλέων ἀπεφράγη, χεῖλη πονηρὰ λαλοῦν
τα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ βασ-
λέα ἱεροκῆρυξ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Τόμον σε καινὸν προεῖδεν ὁ προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ τὸν λό-
γον γεγραμμένον, τὸν διαβρῆξαντα κορὴ τῆς ἁμαρτίας
τῶν προπατέρων τὸ χειρόγραφον.

Ωδὴ ε'. Ἰνα τι με ἀπόσω; τῆς Θεοτόκου.

Απορία καλύπτει, τὸν ἀπερινόητον τόκον σου δέσποινα, πῶς
καὶ τίκταις ὄρεος, καὶ ἀγνεύεις παρθένος ὑπάρχουσα, ἀ-

ληθῶς καὶ φύσις, ἐν σοὶ καινῶς καινοτομῆται, καὶ οἱ νόμοι
αὐτῆς καταλύονται.

Παρησίαν μεγίστην, πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων σου τεχθέντα
Κύριον, κεκτημένη κόρη, ὅσα θέλεις ἀνύεις ἐκάστοτε, καὶ
ἰσχύεις πάντα, παντοδυνάμου Θεοῦ μήτηρ, διὸ θέλητον μό-
νον καὶ σώσεις με.

Μὴ βραδύνῃς ψυχὴ μου, ἐπὶ τὴν μακρὰν ξενίτειαν ἐμμέ-
νουσα, ἀλλὰ δράμε τάχος, τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ ἐξαγγέλου-
σα, ἵνα λάβῃς λύσιν ὧν περ κακῶς ἐπολιτεύσω, ἀσωτία τὸν
βίον ἀνύουσα.

Ως ἐν κλύδωνι σκάρος, ἔγωγε βυθίζομαι, παθῶν τοῖς κύ-
μασι, ἀπαθείας ὄρμῃ, τοῦ χειμῶνος μοι λύσον τὸν κίνδυ-
νον, τὴν ἐπίσκεψίν σου ὡς ἱερὰν ἄγκυραν δεύουσα, κυβερνήτου
Θεοῦ μήτηρ ἄχραντε.

Τοῦ ἁγίου. Τὸν ἔσθον τῇ; ψυχῆς μου διασκεδάσον.

Υπέμεινας ἀνδρείως, τῆς σαρκὸς τὰς αἰκήσεις ἀνίδιμε, ἐν
τῷ δεινῶς τραυματίζεσθαι, τὴν πλάνην τραυματίζων, καὶ
καταράσων ἐχθροὺς τῇ πρὸς Θεὸν ἀνυψώσει, ποιμὴν ἀξιά-
γαστε.

Σταυρῷ τὸν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εἰκονίζων μα-
κάριε, τὰς τῆς σαρκὸς ἀλγηδόνας, ὑπέφερες γενναίως
καὶ νικητῆς γεγονώς, συνηριμῆθης ἀξίως, μαρτύρων στρα-
τεύμασιν.

Ενθέῳ πεποιθήσει, προσευχῶν σου μάλιστα, θῆρα πάτερ συ-
νωθήσας ἀποβαλλέσθαι τὴν θήραν, ἣν ἀδίκως συνέσχε,
πιστοῦ γυναικοῦ πληρῶν, συμπαθεστάτη καρδιά, τὴν αἵτησιν
Βλάσιε.

Θεοτοκίον

Υμνοῦμεν σε Μάρια, τὴν θεώσαντα τῶν ἀνθρώπων τὸ φύ-
ρμα τῇ ὑπὲρ νοῦν σου λογείᾳ, καὶ ἀναπλάσασαν κατα-
θαρέντας ἡμᾶς, καὶ συντριβέντας ἀπάτη, τοῦ ὄρεως πᾶ-
ναγενε.

ᾠδὴ ἕκτη. τῆς Θεοτόκου. Τὴν δέξιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον

Εὐρύχωρον τοῦ δεσποτοῦ σκήνωμα, καὶ παλάτιον εὐῶδες τοῦ λόγου, καὶ λογικὸν τοῦ τῷ λόγῳ τὰ πάντα, πεποιηκότος Χριστοῦ ἐνδιαίτημα, πανύμνητε μῆτερ Θεοῦ, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου ἐλέησον.

Συνέχει με ἐγκλημάτων θάλασσα, καὶ χειμάζει τρικυμία σπταισμάτων, καὶ πρὸς θυθὸν ἀπωλείας καθέλκει, ἀλλεπαλλήλων παθῶν ἢ ἀντίπνοια, τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἢ τεκοῦσα τὸν κλύδωνα κόπατον.

Νεώτερος ὑπάρχων φιλόανθρωπε, ὡς υἱὸς σου δαπανήσας τὸν πλοῦτον, ἐν ρυπαραῖς πράξεσιν ἄσωτείαις, καὶ ἀγαθῶν σου λιμώττων ὁ ἄθλιος, προσέρχομαι σοι νῦν οἰκτρῶς ὡς εὐσπλάχνῳ αἰτῶν τὴν συγχώρησιν.

Ρεῦρωται ἡ στολὴ μου πάλιν, καὶ ἐσθέσθη ἡ λαμπάς τῆς ψυχῆς μου, καὶ ταῖς σειραῖς, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, χεῖρας καὶ πόδας δεθεῖς, ἔξω ἔρριμαι, ὁ ἔμψυχος Θεοῦ νυμφῶν εἰς νυμφῶνα με θεῖον εἰσάγαγε.

Τοῦ ἀγίου. Ἰλάσθητι μοι σωτὴρ

Συνήθλησέ σοι χορὸς, σεπτῶν γυναιῶν αἰοῖδιμε· ρωσθεῖσαι γὰρ τοῦ σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν καὶ νίκης, ἀνεπλέξαντο διάδημα.

Ερρώσθη τὸ ἀθηνῆς, Θεοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, ἰδοὺ γὰρ νεανικῶς σεπταὶ γυναῖκες ἡρίστευσαν, τὸν ὄφιν πατήσασαι, τὸν ποτὲ τὴν Εὐὰν παραδείσου ἐξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἄψυχα ζόανα, ἐπουρανίου ναοῦ κειμήλια ἔμψυχα, ἑαυτὰς προσήξατε, καὶ τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησίαν ἐφαῖδρύνετε.

Ο θρόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβίμ. ὁ ὑπέρτερος νεφέλῃ ἢ τοῦ φωτὸς ψυχῆς μου τὰ δμματα, παναγία φώτισον καὶ παθῶν ἀγλῦος, τὴν καρδίαν μου καθάρισον,

Κοντάκιον τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολῦτιμον ἡ ἐκκλησία, σὴν εἰκόνα κέκτηται, θαυμάτων λάμψεσιν αὐτὴν, κατακοσμοῦσαν γεραίρου-

σαν Βλάσιε μάκαρ τὴν θείαν σου ἄθλησιν.

Ὁ οἶκος

Ρώμη Θεοῦ ἐνισχυθεὶς ὁ Θεόφρων, ὡς ἱερὸς ἱεράρχης καὶ λειτουργὸς αὐτοῦ ἐν πράξεσι θείαις ἀναδεικνύεται τῶν ἀθλοφόρων ἐν ταῖς χορείαις ἀθλοφόρος ὡράθη καὶ στεφανίτης τῆς Ἀαρὼν ὑπερήρης θυσίας ὡς μύστης Χριστοῦ, σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ θεῖον ἀνακράζει Θεῷ τὴν σφαγὴν σου, καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτήσαντος παρестῶς, σὺν ἀγγέλων τοῖς ταγμασι, πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ δεκάτῃ πρώτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας τοῦ θαυματουργοῦ. Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεῖς διὰ ξίφους ἀλγοῦσι λαιμοῖς ρευμάτων εἶργει ὁ λάβας.

Ἐνδεκάτῃ Βλασίου, τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

ᾠδὴ ἑβδόμη τῆς Θεοτόκου. Θεοῦ συγκατάθεσιν

Υμεῖν σὲ πανύμνητε, καὶ εὐλογεῖν σὲ εὐλογημένη ἀγνή καὶ βροτῶν καὶ ἀγγέλων, ἐπίσης φύσις ἀδυνατεῖ ὡς εἰκότος δημιουργὸν γὰρ ἀμροτέρων τέτοκας, καὶ ποιητὴν τοῦ παντός παρθένος μέινασα.

Οὐ κέκτημαι δάκρυα, οὐκ ἔχω πένθος, οὐδὲ κατάνυξιν, παναγία παρθένε, ἢ ἐκ προσώπου ἀφελομένη τῆς γῆς, δάκρυον ἅπαν δίδου μοι κατάνυξιν, ἵνα δακρύσας πικρῶς, ἐκπλύνω μου τὴν ψυχὴν.

Τὸ δένδρον τὸ ἀκαρπὸν, ἐγὼ ὑπάρχω κατάρας ἄξιον κατα-
νύξεως ὅλως, καρπὸν μὴ φέρων, τομῆς καὶ καύσεως ὑπὸ

εὐθύνην καὶ κλημα κατὰξῆρον ἀλλ' ἐν ἀσθέστῳ πυρὶ μὴ ἐκπέμψης Χριστέ.

Μεγάλην ἀντίληψιν, καὶ προστασίαν σε ἀκατέσχυντον, κεκτημένος παρθένε, πυρὸς ρυσθείην διαιωνίζοντος, καὶ τῆς μελλούσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, τοῦ τῶν ὀδόντων θρυγμοῦ, καὶ σκότους τοῦ λυπηροῦ.

Τοῦ ἀγίου τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιρος.

Φωτισμοῦ θείου ἐμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, ἀπροσκόπως παρέδραμες, προσκόμματα τῆς πλάνης, ἐχθρῶν διαθήματα, ὑποσκελίσας σοφὴ τῇ παρουσίᾳ σου.

Ρηκτισμῷ τῶν αἱμάτων σου, πλάνης φλόξ ἀπεσβέσθη, τῇ ἐλλάμψει τῶν λόγων σου, ἡ κτίσις ἐφωτίσθη κραυγάζουσα Βλάσιε· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Οὐ σκιάς οὐκ αἰνίγμασιν, ὃν ἐπόθησας βλέπεις, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, καὶ μέλπεις γηθόμενος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νυσταγμῷ κρατηθέντα με, παρθένε ἀμελείας, ἀμαρτίας κατέλαθεν ὕπνος θανατηφόρος· διὸ μετανοίας με πρὸς ζωηφόρον αὐγὴν ἀγνὴ ἐξέγειρον καὶ σῶσόν με.

Καταβάσις. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ὡδὴ Η. τῆς Θεοτόκου. Ἑπταπλάσιως κάμινον.

Χαῖρε πηγὴ βλυστάνουσα, ψυχικὴν ἀγαλλίασιν, χαῖρε χορηγὸς τῆς θεϊκῆς χρηστότητος, χαρὰς χαῖρε σκηνώμα, χαῖρε χωρίον ἅγιον, ὄχημα σεπτὸν τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου, Μαρία θεοτόκε, ὑπερυλογημένη, ὑπερδοξασμένη καὶ κεχαριτομένη.

Ἔνο καὶ πέρα πίστεως, τὰ φρικτὰ διηγήματα, τοῦ ξενοπρεποῦς καὶ παραδόξου τόκου σου, Μαρία πανύμνητε τὸν γὰρ τῆς δόξης κύριον τὸν τῆς Χερουβίμ καὶ Σεραφείμ ἐφροσύνων, τὸν ἕνα τῆς τριάδος, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, ἐγέννησας ἀσπύτως ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον.

Λογοθεσίῳ λύτρωσαι, φοβεροῦ με φιλόανθρωπε· λόγον γὰρ οὐδόλως, τῶν κακῶν ὧν ἐργασμαι, πεποίηκα δέσποτα,

τὰ τῶν ἀλόγων ἔργα δὲ πέπραχα ἀλόγως, ἀλαγρία συζήσας, ἀλλὰ μὲ θεοῦ λόγε σῆς μητρὸς ἱκεσίαις, οἰκτείρησον εὐσπλάγγως τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον.

Σοὺ τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ ἐξείαν βοήθειαν, τὴν γεγεννημένην εἰς ἐμὲ παναμώμε, ἐκπλήττομαι δέσποινα, καὶ γεγηθὼς κραυγάζω σοι, χαῖρε σωτηρία τῆς ψυχῆς μου καὶ σκέπη, χαρὰ τοῦ κόσμου χαῖρε, καὶ ἐλπίς μου θεαία, ζωῆς τῆς αἰωνίου ἡ πρόξενός μοι χαῖρε.

Τοῦ ἀγίου. Ὁ στεγάζων ἐν ὕλασι.

Ως κριὸς ἐθελόθυτος, ὡς ἱερεὶον δεκτὸν, ὡς ἀμνὸς ἄκακος, χαίρων προσήχθης τῷ τυθέντι ἀμνῷ, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν καὶ μαρτύρων συνήφθης ὁμηγύρει, μέλπων σὺν ἀγγέλοις τὴν ἱερουράτην παμμάκαρ ὑμνωδίαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου ἀποξηράνας θυτὸν ἀλείας μάρτυς ἐβλυσας κόσμῳ ἱαμάτων κρουνοῦς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, καὶ ἐν πίστει σοι κατασκευόντων, καὶ ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων θεὸν ἱερῶν γυναικῶν χορὸς ἐδόξα ὁ μακάριος ὅθεν ξερόμεναι καὶ πυρὶ δμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κάρας ἐκμηθεῖσαι, ἐχαίρον ὑμνοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερὰν σὲ προήγειλαν, παρθενομήτωρ φωναί, ἐσομένην κόρη τοῦ ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφὸν γέννησιν ἄρρητον, ὡς καὶ σύλληψιν ξένην κεκτημένην· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβάσις. Αἰροῦμεν εὐλογοῦμεν. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδὴ Θ'. τῆς Θεοτόκου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ιάτρευσον τὰ τραύματα τῆς ἐμῆς, ταλαιπώρου καρδίας καὶ ἰᾶσαι τὰ τῆς ψυχῆς, ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλὰ καὶ τῆς σαρκὸς μου δέσποινα, θεία ἐπισκέψαι σου τὰς δεινάς, θεράπευσον ὀδύνας, καὶ λύσον μου τὰς νόσους, τὰς ψυχικάς τε καὶ τοῦ σώματος.

Οὐ κέκτημαι μεσίτην πρὸς τὸν Θεόν, ἢ προστάτην οὐδὲ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεόν, ἕτερον ἐκτός σου ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπεραγία δέσποινα, ὅθεν σοι προσπίπτω μετὰ θερμῶν, θαυμάτων μετὰ πόνου καρδίας, δυσωπῶν σε ἀντιλαβοῦ τῆς ἀσθενείας μου.

Ψυχὰί μεμακρυμμένοι ἀπὸ Θεοῦ, καὶ τῶν θείων χαρίτων στεροῦμεναι δεῦτε θερμῶς καὶ τὴν τοῦ ἀσώτου ἐπιστροφὴν, ἀναλαβοῦσαι κραζόμεν, πάτερ ἀγαθὲ, ὁ ἐν οὐρανοῖς, ἡμάρτομέν σοι πάντες ἰλάσθησί καὶ σῶσον τοὺς προσφυγόντας τῷ ἐλέει σου.

Τίς γένωμαι τί πράξω ὁ ταπεινὸς τίνα ἔξω ἐκείσε συνήγορον, ἁμαρτιῶν πλήθῃ περικείμενος χαλεπὰ, καὶ ραθυμίας πέλαγος καὶ ἀναισθησίας ὑπερβολὴν ἁγία Θεοτόκε, ἐλπίς ἀπηλπισμένων μὴ κατασχύνῃς με τὸν δοῦλον σου.

Τοῦ Ἀγίου. Τὸν προδηλωθέντα ἐν ἔρει.

Ως ὑπερφυεῖ κλίμακι, τῷ αἵματι μάρτυς, ἐπιβάς τὰς ἁνῶν μονὰς κατέλαβες ὥρατος ἀγλαίαις ἀποδειχθῆς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεροδότῃ σου παρίστασαι.

Σὲ τὸν φωταυγὴ ἥλιον, ποθοῦσαι γυναῖκες, καὶ τῶν ἡδυνόων Χριστὲ ὁσφρανθεῖσαι σου μύρων, διὰ πάθους, τὸ σὸν εἰκόνισαν πάθος, καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἠξιώθησαν.

Ημεροφῆς ὡς ἀστὴρ ταῖς ἄνω χορείαις, αὐλιζόμενος Βλάσιε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφωρῶν ἐγκλημάτων, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις Χριστὸν, τὸν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πᾶσαν χειρὶ ἀγνῇ παρθενομήτωρ, ὃν ἰκέτευε ὡς υἱόν σου καὶ κτίστην, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνοῦντων σε.

Καταβάσι. Ἄπας γηγεῆς

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων σὲ ὥραίσμα, Ἱερέων τὸ κλέος γινώσκωμεν πανόλβιε, Βλάσιε Ἱεράρχα ὡς θυμα γὰρ προσήνεγκας, σεαυτὸν καὶ τέθυσαι, τῷ διάσει εἰς θυσίαν, ἐκουσίως ἐλθόντι, ἀγαθότητι ἀφράστῳ, καὶ βουλήσει ἀρρήτῳ.

Ἔτερον τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν

Δεῦτε καὶ δώμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες, αὐτὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τέρασι παραδόξοις, καὶ θαύμασι πολυτρόποις, τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, καὶ μάρτυρα ἐδόξασε, Βλάσιον ὃν τιμῶντες, καὶ τὴν αὐτοῦ, ἱεράν πανήγυριν ἐκτελοῦντες, ἁμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ζητῶν με τὸ πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεὸς ὁ πλαστουργήσας με, σοῦ τὴν ἄφθορον μήτραν, ὑπέδου ἄχραντε κόρη, καὶ λαδὼν με ἐπ' ὤμων, εἰς οὐρανοὺς ἀνύψωσέ, συνεδρία τιμήσας, τῇ πατρικῇ οὐ τὴν ἀνυπέροβλητον εὐσπλαγχνίαν καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα προσκυνῶ καὶ δεξάζω.

Εἰς τοὺς αἶνους. Στίχους δ'. Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ παμφαῇ πανηγύρει τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, εὐωχηθώμεν ἅμα, ὧ φιλέοργοι πάντες, πιστῶς ἐν εὐλαβείᾳ, καὶ πόθῳ αὐτῷ, τῇ εἰκόνι προσφέροντες, τὴν ἀξίεραστον ταύτην τοῦ ἑορτῆν, ἐκτελοῦντες τὴν ἐτήσιον.

Ως προμηθεά σε πάντων, ὑμνοῦμεν Βλάσιε, καὶ λογικῶν θρεμμάτων, καὶ ἀλόγων πασχόντων πάντας γὰρ ἰσχύεις, Θεράπων Χριστοῦ, εὐεργετεῖν καὶ ἰᾶσθαι πιστῶς, τὴν γὰρ τοῦ πνεύματος χάριν, πεπλουτικῶς, δαψιλεύεις τὰ θαυμάσια.

Χριστὸς τὸ ζῆν σοι παμμάκαρ, καὶ τὸ θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παῦλον τὸν μέγαν, Βλάσιε θεόφρων, ἐπεὶ δι' αὐτὸν προθυμότεα τέθνηκας, καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Θεῖω ρωσθεῖσαι γυναῖκες ζήλω τῆς πίστεως τοῖς ὑπερτίμοις ἁθλοῖς τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστέβησαν σὺν τέχναις, θαῦμα φρικτὸν, κεφαλὴν γὰρ ποθοῦσαι Χριστὸν, καὶ ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνθησας δαυτικῶς, ὥσπερ φοῖνιξ, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ ὥσει κέδρος, ἐπληθύνθης τοῖς κατορθώμασιν· ὡς ἄμπελος δὲ εὐθηνούσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ τῷ καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος θασάνων ποινῆς ἐκ καρποῦ τῶν ἀγώνων σου, ἐβλυσας ἡμῖν οἶνον νοητὸν, ἐξ οὗ πίνοντες, εὐφροσύνης ἐνθέου τὰς καρδίας πληροῦμεθα καὶ συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμῇ μνήμῃ τῆς σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημοῦμεν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σου τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Θεοτόκε σύ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύωμεν πρέσβευε δέσποινα μετὰ τοῦ Ἱεράρχου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ἀπόστολος Κυριακῇ πέμπτῃ τῶν νηστειῶν.

Εὐαγγέλιον ζήτηι εἰς Ἱεράρχην

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἀθλοῖς ἦτοι μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ συνοδίας αὐτοῦ.

Βλάσιος ὁ ἐνδύξος μάρτυς, καὶ πρὶν νὰ μαρτυρήσῃ, εἶχε πολιτείαν θαυμασίον καὶ ἀξίεπαινον, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν μέγαν Ἰώβ, ἄκακος, ἄμεμπτος, ἀληθινὸς, θεοσεβής· ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος, ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ καλὸν καὶ ἡ ἀρετὴ φυσικὰ ἐπαινεῖται καὶ ἀπὸ ὅλους τιμᾶται, ἐφήρισαν καὶ αὐτὸν ἐπίσκοπον Σεβαστείας, ἐκεῖνος

δὲ ἀγαπῶντας τὴν ἡσυχίαν, καὶ νὰ σχολάζῃ κατὰ μόνας τῷ Θεῷ, ἐπῆγεν εἰς ἓνα ὄρος Ἄργος λεγόμενον, καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς ἓνα σπήλαιον ἐκεῖ, ἐπρόσφερε τῷ Θεῷ καθαρὰς καὶ ἀθωρούς τὰς εὐχὰς καὶ τοσοῦτον τὸν ἡγάπουν καὶ εὐλαβοῦντο, ὅχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ θηρία, διὰ τὴν πολλὴν τοῦ ἀρετῆν, ὥστε ὅπου ἤρχοντο εἰς αὐτὸν καὶ δὲν ἤθελον νὰ ἀναχωρήσουν, ἕως ὅπου ἤθελε νὰ βάλλῃ τὸ χεῖρ του ἐπάνω τους καὶ νὰ τὰ εὐλογήσῃ.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν λοιπὸν, ἔστειλεν ὁ ἡγεμὼν Ἀγρικόλαος κυνηγούς εἰς τὸ ὄρος διὰ ἄγρια ζῶα, οἵτινες ἐρχόμενοι καὶ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ βλέποντες συναθροισμένον τόσον πλῆθος ζῶων, ἐθαύμαζον καὶ ἠπόρουν· καὶ πηγαίνοντες σιμώτερα, εἶδον καὶ τὸν Ἅγιον ἐκεῖ, ὅπου ἐπροσηύχετο· ταῦτα ἰδόντες ἐκεῖνοι εὐθὺς ἐγύρισαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν· ὁ δὲ ἡγεμὼν εὐθὺς τοὺς ἔστειλε καὶ μετὰ στρατιώτας ἄλλους, νὰ πιάσουν τὸν Ἅγιον, καὶ ὅσους ἄλλους χριστιανούς εὕρουν, φθάσαντες λοιπὸν οἱ ἀπεσταλμένοι ἤρπαν τὸν Ἅγιον πάλιν προσευχόμενον, καὶ τοῦ εἶπον ἐξελλθε, ὁ ἡγεμὼν σὲ καλεῖ· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ θεῖος Βλάσιος, δὲν ἐταράχθη, δὲν ἐδειλίασεν, οὔτε ἐλυπήθη καθόλου, ἀμὴ ἐχάρη, κατὰ πολλὰ, καὶ τοὺς εἶπεν ἡμεῖς, ἐλάτε τέκνα ἃς ὑπάγωμεν μαζύ, διότι σήμερον μοῦ ἐνθυμήθη ὁ Θεός, ἐπειδὴ μοῦ τὸ ἐρανέρωσεν ἐπ' αὐτῇ τὴν νύκτα. Πηγαίνοντες λοιπὸν εἰς τὸν ὁρόμον πολλοὶ Ἕλληνας, ὑπέστρεφον εἰς θεογνωσίαν, βλέποντες τὴν πραότητα τοῦ ἁγίου, καὶ τοὺς ἐβοηθοῦσαν εἰς τοῦτο, καὶ αἱ ἁγαὶ τοῦ εὐχαί. Ἰατρεύοντο δὲ ὅχι μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ζῶα διάφορα ταῖς ὥραις ἐκείναις ἐσυνέθη καὶ εἰς οὐδὲς μονογενῆς μιᾶς γυναικὸς, ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγεν ὀψάριον, ἐκάθισε εἰς τὸν λαιμόν του ἀκάνθη, καὶ παρευθὺς ἔμενεν ἄρωνος· ἡ δὲ μήτηρ τοῦτο ἰδοῦσα ἐπληγώθη χειρότερα ἀπὸ τὴν λύπην της, μαλοῦσα τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου, παρευθὺς ἔλαβε τὸ παιδί της καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, καὶ ἔλεγε μεγαλοφώνως νὰ τὴν λυπηθῇ, ὅτι ἔμελε ὀργήγῳρᾳ νὰ ἀποθάνῃ, τὸ παιδί της. Ὁ δὲ ἅγιος ἠῤῥᾶτο λέγων σπλαγχνισθεὶς

ὁ Θεὸς τῶν ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένων εἰσακούων, ἐπάκουσαν μου καὶ τὴν ἐμπαγεῖσαν ἀκανθὰν τῷ παιδί, τῇ θεῇ σου δυνάμει ἐξελε, καὶ δὲς αὐτῇ ταχεῖαν τὴν θεραπείαν σου καὶ ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα ἂν ἤθελε συνέβῃ ἢ εἰς ἀνθρώποις ἢ εἰς ζῶα τίποτες κακόν, καὶ ἐνθυμηθῇ νὰ εἴπῃ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ δούλου σου Βλασίου βοήθησον, χάρισαι αὐτοῖς ταχέως τὴν ἰατρειάν, εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου σου ὀνόματος· ταῦτα εἰπὼν τὸ παιδί ἐγένεν υἱὸς, καὶ χωρὶς πόνου, καὶ ἡ μήτηρ του ἀστόχησε τὴν προτέραν τῆς λύπης ἀπὸ τὴν ἀμετρον τῆς χαρᾶς· ἦτον δὲ ὁ ἅγιος καὶ ἄριστος Ἰατρός καὶ εἰς πολλοὺς τόπους. Ἀξιὸν ἡδονῆς εἶναι νὰ εἴπωμεν καὶ τοῦτο τινὸς χήρας καὶ πτωχῆς, γυναικὸς, τῆς ἡρπασεν ὁ λύκος ἕνα χοῖρον ὅπου εἶχε διὰ πλοῦτον τῆς. ἡ δὲ ἔδραμεν εἰς τὸν ἅγιον εἰς τὸν δρόμον, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔφερον οἱ στρατιῶται· ἔκλαιε τὴν συμφορὰν τῆς, ὁ δὲ ἅγιος χαμογελάσας τῆς εἶπεν, μὴ λυπᾶσαι ὦ γύναι καὶ τῶρα εἰς ὀλίγον σοὺ τὸν φέρει γερὸν· ὁ λύκος λοιπὸν εὐθὺς ἔχατε, τὸ φυσικὸν τοῦ ἰδῖωμα, καὶ ἐγύρισε τὸν χοῖρον καὶ τὸν ἔδωκε τῆς γυναικὸς. Φθάνων δὲ ὁ ἅγιος εἰς τὴν Σεβάστειαν, εὐθὺς ἀπὸ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν καθίσας εἰς τὸ κριτήριον, ἔφερε τὸν ἅγιον, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ καλομιλῇ λέγωντάς του, χαίροις Βλάσιε φίλε τῶν θεῶν· καὶ ὁ μάρτυς χαίροις καὶ ἐσὺ κράτιστε Ἡγεμὼν πλὴν μὴν τοὺς λέγεις θεοὺς οἱ ὅποιοι εἶνε δαίμονες, καὶ ὅσοι τοὺς τιμοῦν θέλουν φλογίζονται μαζὺ τοὺς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ, ἐθυμώθη εἰς ταῦτα ὁ κριτής, καὶ ἐπρόσταξε νὰ δέρνουν τὸν ἅγιον με ραβδίᾳ δυνατῇ· ὁ δὲ ἅγιος τυπτόμενος εἶπε μὴ νομίζης ἀναίσθητε, πῶς ἀνθρώπιναι τιμωρίαι καὶ δυνάμεις ἐμποροῦν νὰ νικήσουν τὴν ἀγάπην καὶ δύνανται τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος μοῦ ἐλαφρύνει τοὺς πόνους, ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος, τὸν ἔστειλε πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν· μαθοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη χήρα καὶ πτωχὴ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἁγίου καὶ θέλουσα εὐχαριστίαν καὶ νὰ τὸν τιμήσῃ, ἔσφαξε τὸν χοῖρον ὅπου τῆς ἔφερον ὁ λύκος ὀπίσω, διὰ προσταγῆς τοῦ ἁγίου, καὶ ἐψήσασα κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ πέρνωντας ὀσπρία

καὶ ὀσπρία, καὶ ἀνάψασα κηρία ἤλθεν εἰς τὴν φυλακὴν, γὰρ οὕτως νὰ φεβηθῇ τοὺς φύλακας, καὶ ἐπρόσπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, δεομένη μεταλαβεῖν τῶν προσενεχθέντων· ὁ δὲ καὶ ἤκουσε καὶ μετέσχε, καὶ τὴν εὐλόγησεν διὰ τὴν καλὴν τῆς προαίρεσιν, καὶ τῆς εἶπεν ἔτσι, ἐόρταξέ με κάθε χρόνον, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν πῶς δὲν θέλει λείψει ἡ ἀγαθωσύνη του ἀπὸ τὸ σπῆτι σου· καὶ ὅποιος ἄλλος σὲ μιμηθῇ, θέλει λάβει καὶ ἐκεῖνος, εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ· ἡ μὲν οὖν μακαρία ἐκείνη χήρα, λαβοῦσα ταύτην τὴν καλὴν ἐντολὴν ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφερε τὸν μάρτυρα πάλιν εἰς τὸ κριτήριον καὶ τοῦ εἶπε, θυσιάσεις Βλάσιε τοῖς θεοῖς; ἡ θέλεις νὰ θανατωθῇς; ὁ μάρτυς εἶπεν ὅποιος ἔχει γνῶσιν δὲν θυσιάζει εἰς θεοὺς ὅπου εἶνε ἀπὸ ἀνθρώπων χερίᾳ καμωμένοι, ταῦτα λέγων ὁ μάρτυς τὸν ἐκρέμασαν εὐθὺς εἰς τὸ ξύλον καὶ ἐξέτχιζον τὰς πλευράς του, ὅμως καὶ οὕτως βασανιζόμενος ἔμενεν παντάπασιν ἄφθογος, καὶ ἔλεγεν ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰς κολάσεις σου ἀποβλέποντας εἰς τὰς αἰωνίους ἀνταποδόσεις ἀφοῦ δὲ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ξύλον πάλιν τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἡκολούθησαν ἑπτὰ γυναῖκες εὐτελεῖς καὶ ἐνάρετοι, αἱ ὅποια ἐτρέχοντο μετὰ τὰς σταλαγματίαις τῶν αἱμάτων τοὺς καλλίτερα, παρὰ νὰ ἦτον μύρα πολὺτιμα διὰ τοῦτο ἔλαβον καὶ τὸν μισθὸν τῆς πίστεως των καὶ τοὺς ἔγιναν αἰτίαι νὰ λάβουν τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, διότι εὐθὺς ἐπιάσθησαν ὡς χριστιαναὶ καὶ ὁ κριτὴς ταῖς ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσουν, ἐκεῖνοι δὲ ἐτεχνεύθησαν τέχνην, καὶ γινώσκιν σφωτάτην, εἰπον ἀνίσως καὶ θέλεις νὰ θυσιάσωμεν θάλλε εἰς ἕνα σκῆλον τοὺς θεοὺς, καὶ σπράγισαι τοὺς ἔπειτα ἄφες μας νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Λίμνην ὅπου εἶνε σιμὰ, καὶ ἀφοῦ νιθρῶμεν νὰ τοὺς προσκυνήσωμεν καθαρῶς. Ἐπείσθη ὁ ἡγεμὼν καὶ ἔκαμε τὸν λόγον τοῦ, φθάσας αὐτοὺς εἰς τὴν Λίμνην τοὺς ἔρριψαν εἰς τὸ βάθος, καὶ τοὺς ἀφάνισαν, λέγουσαι οὕτω σὰς πρέπει ἐπειδὴ καὶ ἐσεῖς ἐγίνεσθε αἰτίαι, νὰ πέσουν πολλοί, εἰς θυτὸν ἀπωλείας.

Τοῦτο μαθὼν ὁ ἡγεμὼν ἐθυμώθη καὶ ἐγένεν ἀνήμερος, καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὰς γυναῖκας ἔμπροσθέν του, καὶ ταῖς εἶπε διατί ἐκάμετε δόλον εἰς τοὺς θεοὺς; ἐκεῖναι δὲ τοῦ εἶπον ὁ ἀληθινὸς θεὸς δὲν φοβᾶται ἀπὸ δόλους ποτέ· ὁ ἡγεμὼν λοιπὸν ἐπρόσταξε καὶ ἀναψαν κάμινον καὶ ἀνέλυον μολύβι, καὶ ἔφερον κτένια σιδηρᾶ, καὶ ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἔφερον φορέματα λαμπρὰ, καὶ ταῖς ἔλεγεν, νὰ διαλέξουν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, ἢ νὰ θυσιάσουν νὰ τιμηθῶν, ἢ νὰ θανατωθῶν ἀνελεήμονα· μία δὲ ἀπὸ αὐτὰς μήτηρ δύο παιδῶν ἀρπάσσατο τὸ λαμπρὸν φόρεμα, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν κάμινον καὶ τὸ κατέκαυσε, τὰ δὲ δύο τῆς παιδία ἔλεγον, μὴν μᾶς ἀρήσης νὰ χαθοῦμεν εἰς τὴν γῆν ταύτην, ἀμὴ καθὼς μᾶς ἐχόρταινες ἀπὸ γάλα μητρικόν, οὕτω πλούτισταί μας καὶ ἀπὸ βασιλείαν οὐρανῶν.

Ὁ δὲ ἡγεμὼν τότε μὲν ἐπρόσταξε καὶ τὰς ἐκρέμασαν, καὶ τὰς ἐξέσχίζαν μὲ κτένια σιδηρᾶ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἔτρεχε γάλα ἀντὶ αἵμα, καὶ ἐφαίνοντο λαμπραὶ ὡσάν τὸ χιόνι, διότι ἄγγελοι Θεοῦ κατελθόντες, ἰάτρευον τὰ μέλη τους· καὶ ταῖς ἔλεγον μὴ φοβεῖσθε· διότι ὁ καλὸς ἐργάτης, δὲν πρέπει μόνον νὰ ἀρχίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, διὰ νὰ λάβῃ καὶ τέλειον τὸν μισθὸν τοῦ κόπου του, οὕτω πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ τελειώσητε καλῶς τὸν ἀγῶνά σας, διὰ νὰ ἐπιτύχητε καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ· τότε λοιπὸν ὁ ἡγεμὼν τὰς ἐκατέβασεν ἀπὸ τὸ ξύλον, καὶ διὰ προσταγῆς του τὰς ἔρριψεν εἰς τὴν κάμινον, ἠκολούθησε δὲ θαῦμα ὅμοιον τῶν τριῶν παιδῶν· διότι καὶ ἡ φλόγα ἐσβύσθη, καὶ αὗται ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὴν κάμινον, ἡ δὲ πονηρὰ ψυχὴ τοῦ ἡγεμόνος, ἔλεγε τὸ πρᾶγμα πῶς εἶναι μαγεία, καὶ ταῖς ἐπρόσταξε πάλιν νὰ θυσιάσουν, ἐκεῖναι τοῦ εἶπον μὴ πλανᾶσαι διότι ἡμεῖς ἀπὸ τῶρα ἐβάλλημεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· θυμωθεὶς οὖν ὁ ἡγεμὼν ἐπρόσταξε νὰ τὰς ἀποκεφαλίσουν, καὶ φθάσονται εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, προσηύξαντο λέγουσαι· Κύριε βασιλεῦ δεόμεθά σου συναριθμίσόν μας μὲ τὴν πρωτομάρτυρά σου Θέκλαν, διὰ τῶν ἱερῶν εὐχῶν, τοῦ ἱερωτάτου

πατρὸς ἡμῶν Βλατίου, ὁ ὁποῖος ἐγένεν ὁδηγός μας πρὸς τὴν ἄθλησιν ταύτην, καὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, οὕτω προσευχόμεναι ἤλθον καὶ τὰ δύο παιδία εἰς τὴν μητέρα των λέγοντα, οἱ στέφανί σας τώρα εἶναι ἑτοιμοί. παρὰ τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως, παραδώσῃτε λοιπὸν καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ Βλάσιον καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἐγένεν· ὁ δὲ σπεκουλάτωρ βιαζόμενος ἀπέκοψεν τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων γυναικῶν, καρπὸν ἀληθῶς τοῦ Θεοῦ Βλατίου, καὶ καύχημα τῆς ἡμετέρας πίστεως. Τότε λοιπὸν ἔφερον εἰς τὸ κριτήριον καὶ τὸν θεῖον Βλάσιον, καὶ τοῦ εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, θυσιάσεις Βλάσιε ἢ ὄχι; καὶ ὁ ἅγιος εἶπε ποῖος ἤθελε καταδεχθῇ ἔχων γινῶσιν νὰ προσκυνᾷ τοιαῦτα εἰδωλόγραμμα; ὁ ἡγεμὼν εἶπεν ἀνίσως καὶ σὲ ρίψω εἰς τὴν λίμνην αὐτὴν· εἴμπορεῖ ὁ Θεός σου νὰ σὲ φυλάξῃ; καὶ ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ὀκνίμασε νὰ καταλάβῃς· τότε ὁ ἡγεμὼν ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔρριψαν· ὁ δὲ ἅγιος κάμνων τὸν σταυρόν του ἐκάθητο ἀβλαβῆς ἐπάνω τῶν ὑδάτων ὡς ἐπὶ ξηρᾶς, καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς παρεστῶτας Ἕλληνας ἂν ἔχουν καὶ οἱ θεοὶ σας καυμίαν δύναμιν εἰσέλθετε καὶ ἐσεῖς νὰ ἰδοῦμεν, ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι καὶ ὑπερήφανοι ἐπήδησαν μέσῃ ἐξηκοντακτῶ καὶ εὐθὺς οἱ ἄθλιοι ἐπνίγησαν· τὸν δὲ ἅγιον ἄγγελος κυρίου καταβάς τὸν ἐχαιρέτησεν καταπολλὰ περιχαρῶς καὶ ἱλαρῶς καὶ τοῦ εἶπεν ἐξέλθε, καὶ λάβε τὸν ἡτοιμασμένον σοι παρὰ Χριστοῦ στέφανον· ὁ οὖν μάρτυς ἐξῆλθε περιπατῶν ὡς ἐπὶ ξηρᾶς, καὶ ἔλαμπε τό πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· ὁ δὲ ἡγεμὼν πάλιν τοῦ εἶπε διατί Βλάσιε δὲν θυσιάσεις εἰς τοὺς θεοὺς; καὶ ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε ἐγὼ εἶμαι δούλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν προσκυνῶ δαίμονας, ἀπελπισθεῖς λοιπὸν ὁ ἡγεμὼν ἀπεφάσισε λέγων οὕτω· ἐπειδὴ ὁ Βλάσιος οὔτε εἰς ἐμὲ ἐπέστη, οὔτε εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐπνίξε καὶ τοὺς ἐξήκοντα ὀκτὼ στρατιώτας, προστάζω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν μὲ τὰ δύο παιδία· τότε ὁ ἅγιος ἀκούσας τοῦτο ἤυξατο λέγων· Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων ἐπάκουσάν μου τοῦ δούλου σου, καὶ δός τὴν βοήθειάν σου εἰς ὅποιον μὲ ἐπικα-

λεσθῇ ἢ εἰς ἀσθένειαν ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀνάγκην καὶ χρεῖαν, εἰς δοῦξαν τοῦ σου ἁγίου ὀνόματος, ταῦτα ἐκεῖνος ηὔξατο· ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσε τῆς δεήσεώς του· ἔπειτα ὁ σπεκουλάτωρ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ κριτήριον ὁμοῦ μὲ τὰ δύο θρέφη, καὶ ἔκοψε τὰς ἱεράς αὐτῶν κεφαλὰς ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς τῆς Σεβαστείας· καὶ τότε μὲν πιστοὶ τινές, ὡς ἐδυνήθησαν ἔθαψαν τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα μετὰ τῶν παιδῶν· ὕστερον δὲ κάποια γυνὴ εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος ἐπιμελήθη καὶ ἐκόσμησε τὸν τάφον τους· μαθοῦσα δὲ ἡ εὐσεβὴς ἐκεῖνη χήρα καὶ γραῖα τὴν τελείωσιν τοῦ ἁγίου, δὲν ἀλησμόνησεν τὴν παραγγελίαν του ἀμὴ κάθε χρόνον τὸν ἐόρταζεν· ἐσυνήθησαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τοῦτο καὶ τὴν ἐμιμήθησαν, καὶ ἐόρταζον τὸν ἅγιον λαμπρῶς καὶ ὅλοι τὰς εὐλογίας καὶ ἀντιδόσεις πλουσιοπαράως ἀπελάμβανον ἐμαρτύρησεν δὲ ὁ θεὸς Βλάσιος εἰς τὴν Σεβαστείαν πόλιν, ὁπόταν ἐβασίλευεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ ἡγεμόνουεν ὁ Ἀγρικόλαος εἰς τὴν Σεβαστείαν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ μαρτυρικὸν τέλος καὶ διὰ Χριστὸν θάνατον ὑπέφερεν· καὶ νῦν μὲν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαμβάνει τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν διὰ παντός· εὐφραινόμενος, χαριζόμενος εἰς ὅλους ὅπου μετὰ πίστεως τὸν ἐπικαλοῦνται ὡς σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Εἰς δοῦξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἅμα τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν,

Ἐγράφη ἡ παροῦσα ἀκολουθία καὶ μαρτύριον αὐτοῦ ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1892 κατὰ Μῆνα Ἀπρίλιον. Ἀγίε τοῦ Θεοῦ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν.